

اصل تنبیه و تشویق (انذار و بشارت)

پیام اداری هفته

هفته نامه الکترونیک کلامی از جادوی مدیریت

شنبه (۹۴/۷/۱۱) سه شنبه (۹۴/۷/۱۲) جمعه (۹۴/۷/۱۷)

شماره پیام : ۱۵۱

سال سوم - سری ت

کد پیام : ۳۱/ت

کلمه تنبیه و تنبیه هر دو دارای یک ریشه و به معنای بیدار کردن از خواب است. یعنی غفلت زدایی، بیدار کردن و هشدار دادن. پس فلسفه تنبیه ، غفلت زدایی است نه انتقام . لذا در بحث تنبیه و تشویق نظر شخصی وجود ندارد . کلمه انذار در قرآن دارای همین معناست . گاه شما کلمه انذار را ترسانیدن معنا می کنید که اشتباه است و این واژه چنین معنایی ندارد . انذار به خبری می گویند که آدمی را بیدار میکند و به وی هشدار میدهد . انذار تنبیهی است که نتیجه آن باید بیداری باشد و بشارت تشویقی است که باید نتیجه اش آوردن نوید و ایجاد شوق باشد . یعنی در سازوکار تنبیه و تشویق یا انذار و بشارت (که به تعبیر قرآن در نظام مدیریتی این دو اصل خیلی مهم است) باید نتیجه تنبیه و تشویق متناسب با این عناوین باشد. خداوند متعال خود بعنوان مدیر کارگاه خلقت با مجموعه هستی اینگونه عمل کرده است: رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَ مُنذِرِينَ ، لِيَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَ كَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا .

پیامبران بشارت دهنده و بیم دهنده بودند تا بعد از این پیامبران ، بر همه اتمام حجت شده

و حجتی برای مردم بر خدا باقی نماند. و خداوند توانای حکیم است . (سوره النساء ، آیه ۱۶۵)

در نظام خلقت و آفرینش ، بشارت یا انذار دو اصل کار آمد و اساسی هستند و وقتی به رفتار معصومین (علیهم السلام) نگاه می کنیم مشاهده میشود که برای این دو اصل جایگاه فوق العاده ای قائلند .

* قَالَ الرُّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ : مَنْ لَمْ يَشْكُرِ الْمُنْعِمَ مِنَ الْمَخْلُوقِينَ ، لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ . (عیون اخبار الرضا، ج ۲، ص ۲۴)

هر آنکس که سپاسگزار لطف مردمان نباشد ، گویا شکر خداوند را به جای نیاورده است.